

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9CoPr/1/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112213676
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičiková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7112213676.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu K.. Y. Y., V., U. X, proti žalovanej Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, Bratislava, Prievozská 32, o neplatnosť okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 17Cpr/2/2012-477 zo 16.9.2014 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol a rozhodol, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení, o. i., uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a zároveň žiadal priznať náhradu trov konania, na tom skutkovom a právnom základe, že XX.XX.XXXX bol vymenovaný C.. W. Y., ústrednou riaditeľkou Slovenskej obchodnej inšpekcie do funkcie vedúceho štátneho zamestnanca - hlavný štátny radca, riaditeľ Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, na základe úspešného výberového konania U. XXXX/X/KI A. XX.XX.XXXX, že jeho hlavnou činnosťou vo funkcii hlavného štátneho radcu - vedúceho štátneho zamestnanca, riaditeľa Inšpektorátu SOI bola v zmysle prílohy č. 1 k dodatku k služobnej zmluve č. XXX/XX/X/XXXX, Č.. XXX/XX/X/XXXX najmä tvorba stratégie a koncepcie štátnej kontroly vnútorného trhu, koordinovanie výkonu kontrolnej činnosti pri zabezpečovaní ochrany oprávnených záujmov spotrebiteľov s možnými dôsledkami na rozhodnutia s celoštátnym dosahom, koordinovanie spolupráce s orgánmi verejnej správy a združeniami na ochranu spotrebiteľa, vymedzené kompetenciami, určenými zákonmi, koordinovanie spolupráce s inými kontrolnými orgánmi, aj na medzinárodnej úrovni, rozhodovanie v prvom stupni správneho konania. Okrem týchto činností patrilo do pôsobnosti žalobcu ako riaditeľa Inšpektorátu SOI pre Košický kraj, riadenie, rozhodovanie a kontrolovanie činnosti Inšpektorátu SOI v oblasti hlavnej činnosti, spolupráce s masmédiami, hospodárenia a správy zvereného majetku a pridelených rozpočtových prostriedkov, CO, BOZP a PO, vydávania interných riadiacich predpisov, zriaďovania poradných orgánov, štátnej služby. Rozhodnutím z XX.X.XXXX, doručeného žalobcovi X.X.XXXX, bol žalobca v súlade s § 3 ods. 3 zák. č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a v súlade s § 37 ods. 4 zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vedúcou služobného úradu, ústrednou riaditeľkou Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave, C.. W. Y. odvolaný z funkcie riaditeľa Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj vo funkcii hlavný štátny radca Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj vedúcou služobného úradu. Následne bol so žalobcom rozhodnutím č.XXX/XX/XXXX A. XX.X.XXXX, doručenom mu X.X.XXXX, podľa § 46 ods. 1 písm. c) v nadväznosti na § 47 písm. i) a § 51 ods. 1 a ods. 2 zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov okamžite ukončený jeho štátnozamestnanecký pomer zo strany služobného úradu vedúcou

služobného úradu, ústrednou riaditeľkou Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave, C.. W.H. Y.. Dôvodom na okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom z XX.X.XXXX a jeho predchádzajúce odvolanie z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca, hlavného štátneho radcu - riaditeľa Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj zo dňa XX.X.XXXX malo byť závažné porušenie služobnej disciplíny neospravedlnenou celodennou, resp. viachodinovou neprítomnosťou v práci, v dňoch XX.X.XXXX, XX.X.XXXX, XX.X., XX.X, XX.X., XX.X., XX.X., XX.X.XXXX, čím došlo k nedodržaniu určeného týždenného služobného času.“ Týmto konaním mal žalobca porušiť § 60 ods. 1 písm. j) zák. o štátnej službe a ust. Čl. 20 bodu 3 písm. l) služobného predpisu č. 1/2009 Služobného poriadku SOI pre zamestnancov vykonávajúcich štátnu službu č. 2023/51/2009. Žalobca nesúhlasí s okamžitým skončením svojho štátnozamestnaneckého pomeru zo strany služobného úradu a nie je si vedomý žiadneho závažného porušenia služobnej disciplíny neospravedlnenou celodennou, resp. viachodinovou neprítomnosťou v práci, v dňoch XX.X.XXXX, XX.X.XXXX, XX.X., XX.X, XX.X., XX.X., XX.X., XX.X.XXXX, čím údajne došlo k nedodržaniu určeného týždenného služobného času a porušeniu § 60 ods. 1 písm. j) zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe. Žalobca poukázal na to, že si počas týchto dní riadne plnil svoje pracovné povinnosti, tak ako mu to vyplýva z Opisu činností štátnozamestnaneckého miesta, prílohy č. 1 k dodatku k služobnej zmluve č. XXX/XX/X/XXXX, Č.. XXX/XX/X/XXXX, vydaného služobným úradom - Slovenskou obchodnou inšpekciou, Bratislava a to nasledovným spôsobom: v uvedené dni vykonával služobné povinnosti v úrade Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, pracovné povinnosti mimo úradu Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, kontrola práce podriadených v teréne za predchádzajúci týždeň, pracovné stretnutie. Žalobca je presvedčený, že počas uvedených dní nedošlo z jeho strany k žiadnemu závažnému porušeniu služobnej disciplíny a neplneniu si jeho služobných povinností, ako ani k ohrozeniu činnosti a fungovania Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj. Počas tohto obdobia si riadne plnil svoje služobné povinnosti vyplývajúce z jeho štátnozamestnaneckého pomeru a funkcie vedúceho štátneho zamestnanca - hlavného štátneho radcu, riaditeľa Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, ako aj Opisu činností štátnozamestnaneckého miesta. Svojím konaním nespôsobil služobnému úradu, Ústrednému inšpektorátu SOI a ani Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj žiadnu škodu ani inú ujmu. Jeho čiastková, niekoľkohodinová neprítomnosť v úrade Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj počas uvedených dní nebola spôsobená zanedbávaním služobných povinností, ale výkonom kontrolnej činnosti práce podriadených, t.j. inšpektorov Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj. Výkon kontrolnej činnosti pri zabezpečovaní ochrany oprávnených záujmov spotrebiteľov a kontrolovanie činnosti Inšpektorátu SOI v oblasti hlavnej činnosti vyplývajú žalobcovi aj zo samotného Opisu činností štátnozamestnaneckého miesta, v rámci najnáročnejších a ostatných činností. Poukázal pritom na rozhovor pre Hospodárske noviny z XX.X.XXXX v článku s názvom „W. Y. - Obchodná inšpekcia nie je úrad. Je to terén...“ s Ústrednou riaditeľkou SOI C.. W. Y. , v. Je to terén...“, v ktorom uvádza, že práca inšpektora nie je úradníckym miestom, je to „šťava“. Terén.“ Dôvodil, že kontrolná činnosť práce podriadených z jeho strany, ako vedúceho služobného zamestnanca - hlavného štátneho radcu, riaditeľa Inšpektorátu SOI , nemôže preto prebiehať iným spôsobom, ako kontrolou práce priamo v teréne, teda tam, kde inšpektori SOI vykonávajú svoju hlavnú činnosť. Tvrdil, že žalovaná v okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru z XX.X.XXXX Č.. XXX/XX/XXXX nijakým spôsobom nekonkretizovala a nezdôvodnila, v čom konkrétne malo spočívať závažné porušenie služobnej disciplíny z jeho strany, obmedzila sa len na konštatovanie o neospravedlnenej celodennej, resp. viachodinovej jeho neprítomnosti v práci počas označených dní, bez akejkoľvek jeho možnosti vyjadriť sa k dôvodom jeho neprítomnosti v úrade Inšpektorátu SOI v uvedených dňoch. Preto považuje okamžité skončenie jeho štátnozamestnaneckého pomeru z XX.X.XXXX Č.. XXX/XX/XXXX zo strany služobného úradu vedúcou služobného úradu, ústrednou riaditeľkou Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave, C.. W. Y. za neodôvodnené, neplatné, v rozpore so zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce. Vykonaným dokazovaním - vylúčením žalobcu, svedkov a oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov a zistil, že

účastníci konania X.X.XXXX uzavreli pracovnú zmluvu, na základe ktorej žalobca XX.X.XXXX nastúpil do práce ako inšpektor III na odbore kontroly, že rozhodnutím vedúcej služobného úradu č. XXX/XX/X/XX A. XX.X.XXXX bol žalobca vymenovaný do funkcie samostatný radca - inšpektor SOI IV. od X.X.XXXX a rozhodnutím vedúcej služobného úradu č. XXX/XX/X/XX A. X.XX.XXXX bol vymenovaný do stálej štátnej služby, pričom ako pravidelné miesto výkonu štátnej služby bol uvedený Inšpektorát SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj s územnou pôsobnosťou pre vybrané okresy v zmysle Organizačného poriadku SOI (Služobného predpisu č. X/XXXX teda: Košice I, II, III, IV, Košice-okolie, Sobrance, Michalovce, Trebišov, Rožňava, Gelnica, Spišská Nová Ves). Dňom XX.XX.XXXX

bol žalobca rozhodnutiami žalovanej zo XX.XX.XXXX vymenovaný do funkcie vedúceho štátneho zamestnanca - hlavného štátneho radcu, riaditeľa Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj s tým, že najnáročnejšími činnosťami, ktoré bude vykonávať sú koncepčná a koordinačná činnosť pri tvorbe štátnej politiky v oblasti štátnej kontroly vnútorného trhu, kontrolná a dozorná činnosť s celospoločenským dosahom vo veciach ochrany spotrebiteľa.

Podľa prílohy č. 1 k dodatku k služobnej zmluve č. XXX/XX/X/XXXX, Č.. XXX/XX/X/XXXX hlavnou činnosťou žalobcu v uvedenej bola tvorba stratégie a koncepcie štátnej kontroly vnútorného trhu, koordinovanie výkonu kontrolnej činnosti pri zabezpečovaní ochrany oprávnených záujmov spotrebiteľov s možnými dôsledkami na rozhodnutia s celoštátnym dosahom, koordinovanie spolupráce s orgánmi verejnej správy a združeniami na ochranu spotrebiteľa vymedzené kompetenciami určenými zákonmi, koordinovanie spolupráce s inými kontrolnými orgánmi aj na medzinárodnej úrovni, rozhodovanie v prvom stupni správneho konania. Okrem týchto činností patrili do jeho pôsobnosti aj ostatné činnosti - riadenie, rozhodovanie a kontrolovanie činnosti Inšpektorátu SOI v oblasti: hlavnej činnosti, spolupráce s masmédiami, hospodárenia a správy zvereneného majetku a pridelených rozpočtových prostriedkov, CO, BOZP a PO, vydávania interných riadiacich predpisov, zriaďovania poradných orgánov, štátnej služby. Konštatoval, že činnosť riaditeľa v tom čase upravoval Služobný predpis č. 1/2007 - Organizačný poriadok, ktorý v časti III, článok 4 bod 3 presne určuje povinnosti riaditeľa inšpektorátu podľa ktorých jeho činnosť je založená na hlavne riadiacej činnosti. Zistil, že podľa poverenia žalobcu z XX.XX.XXXX Č.. XXXX/XXXX žalobca poveril Y.. J. zastupovaním v čase jeho neprítomnosti v služobnom úrade nepresahujúcej dva týždne. Ďalej zistil, že neznámy pisateľ z mailovej adresy Obcan55@azet.sk <mailto:Obcan55@azet.sk> 15.3.2012 zaslal emailovú sťažnosť ÚR SOI, v ktorom bolo uvedené, že košický riaditeľ chodí alebo skôr nechodí do práce opitý už dosť dlho a stretol ho zas opitého v jednom zariadení. Na základe uvedeného, ústredná riaditeľka SOI emailom z XX.X.XXXX T. Y.. J., aby jej písomne oznámila, aká bola dochádzka žalobcu od X.X.XXXX, či pozorovala u neho prejavy, ktoré by nasvedčovali, že koná pod vplyvom alkoholu a kto zo zamestnancov s ním prišiel do kontaktu. Obratom Y. J. ústrednej riaditeľke, o.i., oznámila, že XX.X.XXXX žalobca prišiel do práce o 7.30 hod. a okolo 8.00 hod. jej oznámil, že odchádza si vybaviť dôležité veci, ťažko gestikuloval a bolo z neho cítiť alkohol, už sa nevrátil. Dňa XX.X.XXXX žalobca prišiel do 7.30 hod. a odišiel okolo 9.00 hod. a už sa nevrátil. XX.X.XXXX prišiel riadne ráno, odišiel v dopoludňajších hodinách a už sa nevrátil. XX.X.XXXX prišiel riadne ráno, odišiel o 7.45 hod. a už sa nevrátil. XX. E. XX.X.XXXX mal dovolenku. XX.X.XXXX prišiel riadne ráno a odišiel pred 11.00 hod. a už sa nevrátil. XX.X.XXXX do 12.47 hod. neprišiel do práce. Do kontaktu s riaditeľom prišla p. Y. E. L. a o jeho neprítomnosti na inšpektoráte vedela aj R.. K.. Následne tieto skutočnosti Y. J. aj napísala v liste zaslanom vedúcej služobného úradu, kde doplnila, že riaditeľ XX.X.XXXX v služobnom čase od 7.30 do 15.30 neprišiel na inšpektorát. List podpísali aj Y. Y. E. V. Š. a k jeho obsahu sa vyjadřila aj JUDr. L. K., ktorá uviedla, že v dotknutom období bola p. Y. oboznámená, že p. riaditeľ nebol na úrade prítomný vôbec alebo po rozdelení pošty, príp. vybavení inej agendy odišiel a tak tomu bolo aj XX.X.XXXX, kedy Y.. J. bola na celodennom ošetrovaní s deťmi. Ďalej uviedol, že rozhodnutiami z XX.X.XXXX, doručenými mu X.X.XXXX, bol žalobca v súlade s § 3 ods. 3 zák. č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a v súlade s § 37 ods. 4 zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe odvolaný z funkcie riaditeľa Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj vo funkcii hlavný štátny radca Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj vedúcou služobného úradu - ústrednou riaditeľkou Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave. Podľa Záznamu z odovzdávania Oznámenia o odvolaní z funkcie sa dňa XX.X.XXXX dostavila na Inšpektorát SOI pre Košický kraj ústredná riaditeľka C.. Y., štatutárny zástupca ÚR SOI Y.. L. a vedúca OÚ SOI K.. Š.G. za účelom odovzdania odvolania žalobcu z funkcie riaditeľa I SOI v Košiciach, ktorý sa však na pracovisko v uvedený deň nedostavil. Od XX.X.XXXX bol uznaný práceneschopným. Po skončení jeho práceneschopnosti bola zvolaná porada vedenia SOI na deň 3.4.2012, na ktorej bol ako jeden z bodov porady aj odvolanie K.. Y. Y. z funkcie riaditeľa SOI Košice a pred odovzdaním príslušných dokladov vzťahujúcich sa k týmto krokom bol K.. Y. informovaný o všetkých skutočnostiach, ktoré viedli vedúcu služobného úradu k tomuto rozhodnutiu. Menovaný sa nijakým spôsobom nevyjadřil. Celodenné ošetrovanie žalobcu XX.X.XXXX nebolo žalovanou uznané preto, pretože bolo predložené až X.X.XXXX, teda po uzávierke. Podľa oznámenia žalovanej zo X.X.XXXX žalobcovi bolo oznámené, že na základe neospravedlnených dvoch služobných dní XX. E. XX.X.XXXX, na ktoré včas nepredložil doklady ospravedlňujúce jeho neprítomnosť v práci, mu bude krátená dovolenka a bude odhlásený zo sociálnej a zdravotnej poisťovne. Podľa potvrdení Sociálnej poisťovne pobočka Bratislava bol žalobca odhlásený z poistenia pre neospravedlnenú neprítomnosť v práci. Rozhodnutím z 26.3.2012 č. 580/51/2012, doručenom žalobcovi X.X.XXXX, bol podľa § 46 ods. 1 písm. c) v nadväznosti na § 47 písm. i) a § 51 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov okamžite ukončený jeho štátnozamestnanecký pomer zo strany služobného úradu. Dôvodom na okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom z XX.X.XXXX bolo závažné porušenie služobnej disciplíny neospravedlnenou celodennou, resp. viachodinovou neprítomnosťou v práci, v dňoch XX.X.XXXX, XX.X.XXXX, XX.X.XXXX, XX.X.XXXX, XX.X.XXXX, XX.X.XXXX, XX.X.XXXX, čím došlo k nedodržaniu určeného týždenného služobného času. Týmto konaním mal žalobca porušiť § 60 ods. 1 písm. j) zákona o štátnej službe a ust. čl. 20 bodu 3 písm. l) služobného predpisu č. 1/2009 Služobného poriadku SOI pre zamestnancov vykonávajúcich štátnu službu č. XXXX/XX/XXXX. Žalobca listom z X.X.XXXX žalovanej oznámil, že okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru z XX.X.XXXX považuje za neplatné a trvá na svojom ďalšom zamestnávaní a prideľovaní práce podľa služobnej zmluvy. Podľa výplatnej pásky mal žalobca za marec XXXX mzdu 1.022,57 eur. Žalobca tvrdil, že počas predmetných dní vykonával služobné povinnosti v úrade Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj i mimo úradu Inšpektorátu - kontrola práce podriadených v teréne za predchádzajúci týždeň, pracovné stretnutia, pričom nedošlo k ohrozeniu činnosti a fungovania Inšpektorátu SOI pre Košický kraj a nespôsobil služobnému úradu - Ústrednému inšpektorátu SOI a ani Inšpektorátu SOI pre Košický kraj žiadnu škodu ani inú ujmu. Podľa tvrdenia žalobcu XX.X.XXXX vykonával služobné povinnosti v úrade KI SOI Košice a tiež mimo úradu, plus kontrola práce inšpektorov, ktorí boli v teréne X.X.XXXX E. M. T. V., U. v Dráčiку OC Optima Košice, v OC Kauflande Košice, v Kik Textil, Popradská 92; XX.X. opäť služobné povinnosti v úrade Krajského inšpektorátu, plus pracovné stretnutie mimo úradu, išlo o kontrolu V., W. v objekte Bocian baby, L. Novomeského 13 Košice, ďalej Q., J. v Papiernictvo na Hlavnej 5, Košice; XX.X.XXXX takisto v úrade aj mimo úradu KI, plus kontrola inšpektorov v teréne T., V. v objekte Vinatex, Južná trieda 31 Košice, Veľký dizajn, Borodáčová 46, Košice, XX.X. opäť v úrade, aj mimo úradu, plus kontrola inšpektorov v teréne: C., R. v Nay na Trolejbusovej v Košiciach a ďalej kontrola F., Y., Torská 5; XX.X. opäť v úrade, aj mimo úradu, plus kontrola inšpektorov: F., Y. v Bábätkove na Moldavskej 43, T., V. v PCKKO na Štúrovej 1 v Košiciach; XX.X. opäť v úrade aj mimo úradu plus kontrola inšpektorov v teréne bez uvedenia; XX.X. pracovné stretnutie mimo úradu, plus kontrola inšpektorov v teréne a to: M., V. v Domácich potrebách na Alžbetinej 1, Košice a Kancelárske potreby Makro na Zamočnickej 12 v Košiciach; XX.X. služobné povinnosti v úrade a mimo úradu KI, plus kontrola inšpektorov v teréne: F., I. v Domácich potrebách na Triede L. Svobodu 2 v Košiciach, F., T. Nábytok Kika na Moldavskej ceste. Ďalej citoval čl. 20 bod 3. písm. l) bod 4, čl. 21 bod 1, 5, 14, 15, 16 a 17. služobného predpisu č. 1/2009 -Služobného poriadku Slovenskej obchodnej inšpekcie pre zamestnancov vykonávajúcich štátnu službu. Uvedol, že podľa tvrdenia žalovanej všetci riaditelia boli oboznámení s tým, že keď sa niektorý z riaditeľov nachádza mimo kraja, tak sa to nahlásuje priamo ústrednej riaditeľke, ktorá si to zapisuje do notesu, že ak ide len na bežnú kontrolu v rámci svojho kraja, tak vtedy to len nahlási na sekretariáte ústrednej riaditeľky. Skutočnosť, že sa tak dialo, mu potvrdzovali výpovede svedkov aj predložený Prehľad neprítomnosti riaditeľov inšpektorátov SOI na pracovisku z februára a marca s poznámkami: dovolenka, kontrola inšpektorov v teréne a pracovné stretnutia mimo pracoviska; u žalobcu bola poznamenaná dovolenka dňa XX. E. XX.X.XXXX a poznámkový zošit. Konštatoval, že podľa knihy dochádzky všetkých zamestnancov Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj za mesiac Y. XXXX sa žalobca do uvedenej knihy nezapisoval, že podľa evidencie „zablokovania“ a „odblokovania“ objektu Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj za mesiace R., S. E. Y. XXXX spoločnosťou G1 Monitor, s. r. o., žalobca s kódom 1 prichádzal do práce aj pred X:XX Q., XX.X.XXXX E. XX.X.XXXX E. XX.X.XXXX vypoľ žalobca poplašné zariadenie na budove Inšpektorátu SOI v Košiciach v časoch 6:53:26, 6:07:49, 6:31:43, 06:04:35 a 06:59:00. Podľa záznamu Inšpektorátu práce Bratislava K.-X-XX-X.X/Z-X-XX A. X.XX.XXXX u žalovanej (vrátane inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj) nedošlo k porušeniu zákona o štátnej službe v nadväznosti na § 99 ZP.

Zo záznamov o vykonaných kontrolách inšpektorov v r. 2011 a 2012 zistil, že žalobca vo funkcii riaditeľa vyhotovil 5 takýchto záznamov v r. 2011. Uvedol, že na záznamoch o vykonaných kontrolách riaditeľov nie sú potvrdenia z prevádzkových jednotiek, že na niektorých nie sú potvrdenia, že riaditeľ vykonal kontrolu, či inšpektori boli alebo neboli v kontrolovanej prevádzke, že chýbajú mená, resp. čísla pracovníkov SOI, ktorí mali byť kontrolovaní, že niektoré z týchto záznamov boli vyhotovené niekoľko dní po kontrole inšpektorov. Podľa tvrdenia žalovanej obvykle sa u nej po vykonanej kontrole inšpektorov v teréne spisuje záznam o tejto kontrole, ktorý sa následne zakladá na príslušnom inšpektoráte a slúži ako jeden z podkladov pri hodnotení jednotlivých inšpektorov, jedná sa o kontrolu zamestnanca a nie prevádzky. Konštatoval, že na prvej gremiálnej porade v októbri 2010 bolo dojednané, že nie je podmienkou pečiatka vedúceho kontrolovaného subjektu a podpis. Z kníh jász z r. 2007 až 2010 zistil, že niektorí riaditelia, napr. pre Žilinský kraj - K.. T. U. C.. XXXX vykazoval služobný čas mimo úradu

aj celý pracovný deň. Ďalej uviedol, že podľa správy z vládneho auditu III/782/2009 bol u žalovanej vykonaný audit na základe poverenia č. 40/PZ-10/2009 na vykonanie vládneho auditu riaditeľom správy finančnej kontroly Bratislava z XX.X.XXXX, na základe ktorého bol vypracovaný ústredným inšpektorátom Slovenskej obchodnej inšpekcie dodatok k opatreniam, prijatým na základe vládneho auditu vykonaného štátnymi zamestnancami SPK Bratislava podľa poverenia č. 40/PZ-10/2009, podľa ktorého bodu 5. ÚI SOI uložil dôsledne kontrolovať vyplňovanie predpísaných údajov v prvotnej evidencii vedenej v autodoprave (žiadanky, záznamy o prevádzke, vozové zošity), pričom v správe bolo vytknuté, že v žiadankách a záznamoch o prevádzke vozidla, nie je v rubrike Cieľ cesty uvedený, okrem názvu mesta, aj názov ulice alebo navštívenej organizácie.

Podľa odpovede Úradu boja proti korupcii Prezídia policajného zboru Bratislava ohľadom anonymného podnetu pre podozrenie z trestnej činnosti - korupcie pracovníkov Inšpektorátu SOI v Košiciach pre Košický kraj, Y. L. J. E. K. R. U., boli podania preverované v zmysle zákona o PZ a informácie v nich uvedené sa nepotvrdili. Zistil, že podľa týždenného pracovného plánu OTKVaos Inšpektorátu SOI v Košiciach pre Košický kraj pre dni XX.X. E. XX.X.XXXX, XX.X.XXXX pôvodne mala byť kontrolovaná prevádzka Baťa v OC Optima, avšak inšpektori došli na miesto a zistili, že prevádzka je zavretá, tak dostali súhlas na vykonanie kontroly na inom objekte - Vinatex. Podľa plánu boli vykonané kontroly X.X.XXXX - T. V., U. v Dráčiku OC Optima Košice, v OC Kauflande Košice, v Kik Textil, Popradská 92, Košice; XX.X.XXXX - I. V. V., W.j v objekte Bocian baby, L. Novomeského 13, Košice, ďalej Q., J. v Papiernictvo na Hlavnej 5, Košice; XX.X.XXXX - C., R. v Nay na Trolejbusovej v Košiciach a ďalej kontrola F., Y., I.SHEEP-OC Galéria, Toryská 5 v Košiciach; XX.X.XXXX kontrola inšpektorov: F.Á., Y. v Bábätkove na Moldavskej 43, Košice; T., V. v PCCKO na Štúrovej 1 v Košiciach; XX.X.XXXX kontrola inšpektorov: M., V. v Domácich potrebách na Alžbetinej 1, Košice a Kancelárske potreby Makro na Zámočnickej 12 v Košiciach; XX.X.XXXX kontrola inšpektorov v teréne: F., I. v Domácich potrebách na Triede L. Svobodu 2 v Košiciach, F., T. Nábytok Kika na Moldavskej ceste v Košiciach. Ďalej konštatoval, že mu boli predložené výpisy Orange Slovensko a.s. z monitorovania tel. č. žalobcu XXXXXXXXXX a tiež prehľad toho, čo by sa bolo ukázalo na monitore, ak by sa v skutočnosti jeho mobilný telefón nachádzal na miestach kontrol. Porovnaním mu bolo zrejmé, že podľa výpisov monitorovania uvedeného tel. č. sa telefón nachádzal takmer vždy v časti Košíc - Staré mesto a občas Juh a podľa adries subjektov, ktoré podľa tvrdení žalobcu v predmetných dňoch kontroloval, mali byť monitorované napr. aj mestské časti Terasa, Dargovských hrdinov. Podľa tvrdenia žalovanej žalobca bol ešte na jeho prvej gremiálnej porade v r.2010 poučený o tom, že sa monitorujú služobné telefóny. Ani úrad na ochranu osobných údajov, ktorý vykonal kontrolu u žalovanej, nespochybnil právo zamestnávateľa kontrolovať mobil. Riaditelia dostávali nové mobilné telefóny. Z vyjadrenia žalovanej súd zistil, že klasická inšpekcia prebieha v tom zmysle, že najprv sa skontroluje, či označenie prevádzky je v súlade so zák. č. 250/2007, potom sa anonymne urobí nákup, skontroluje sa, či ceny sú ako majú byť, či bloček obsahuje všetky náležitosti, ktoré má mať a potom sa spíše inšpekčný záznam. Následne ak riaditeľ chce vykonať kontrolu, tak v prvom rade si vyžiada ten inšpekčný záznam. Tam je bloček, nie je potrebné, aby išiel na prevádzku riaditeľ. V prípade, ak by sa zistili nejaké nedostatky, môže sa vykonať opakovaná kontrola, či boli odstránené nedostatky, potom sa opäť spíše inšpekčný záznam. Pokiaľ ide o vedúcich alebo riaditeľa, títo môžu kontrolovať, akým spôsobom inšpektori robili inšpekciu a to tým spôsobom, že sa ide na prevádzku. Ak sú tam inšpektori, tak sa s nimi spojí. Pokiaľ tam nie sú, tak potom sa ten vedúci alebo riaditeľ spojí so zodpovednou osobou v danej prevádzke a overí si, či tam vôbec inšpektori boli a ako sa správajú. Z toho sa potom tiež spíše záznam. Spravidla takéto kontroly vykonáva riaditeľ s vedúcim odborom alebo dvaja vedúci odboru. Pokiaľ ide o sťažnosti na inšpektorov, tak je možné, že niekto sa len telefonicky sťažuje, ak ide o drobnosť, tak môže to riaditeľ prebrať s inšpektorom a v prípade, že dospeje k záveru, že je potrebné ho napomenúť, tak ho môže aj napomenúť. Vždy by mal v prípade nedostatkov potom informovať aj riaditeľa ústrednej inšpekcie, nakoľko sa vedú osobné spisy zamestnancov, kde sa takéto veci zakladajú. Pokiaľ by išiel riaditeľ na prevádzku prešetrovať sťažnosť, tak sa musí minimálne dostať do kontaktu s tým, kto sa sťažoval a preveriť si skutkový stav a taktiež by to mal prebrať s dotknutým inšpektorom. Žalovaná nemá vedomosť o tom, že by žalobca s niektorým z inšpektorov riešil v predmetných dňoch nejakú takúto sťažnosť a aj v tomto prípade platí, že by mal opustenie pracoviska oznámiť na sekretariáte ústrednej riaditeľky. Súd ďalej reprodukoval výpovede žalobcu a svedkýň Y. Y., R. L. K., Y. Š., W. Y. E. L. J. z pojednávania. Vychádzajúc z § 1 ods. 4, § 11 ods. 1, § 12 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1 a 3, § 27 ods. 1 prvá veta ods. 2 až 4 prvá veta, § 37 ods. 4 a 6, § 46 ods. 1, § 51 ods. 1 prvá veta, § 51 ods. 2, § 60 ods. 1, § 75, § 120, § 121 ods. 1 a 2 zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, § 3 ods. 3 zák. č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa, § 77 Zák. práce (ich znenie citoval), urobil záver, žalobca v tomto konaní napadol neplatnosť skončenia

pracovného pomeru okamžitým skončením pracovného pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. c) a § 51 ods. 1 a 2 zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, preto pre posúdenie platnosti okamžitého skončenia vychádzal z ust. špecializovaného zákona o štátnej službe a subsidiárne z ust. Zák. práce. Uviedol, že žalovaná žalobcovi X.X.XXXX doručila okamžité skončenie pracovného pomeru z dôvodu závažného porušenia služobnej disciplíny neospravedlnenou celodennou, resp. viachodinovou neprítomnosťou v práci, v dňoch XX.X.XXXX, XX.X.XXXX, XX.X.XXXX, XX.X. XXXX, XX.X. XXXX, XX.X.XXXX, XX.X.XXXX, 23.3.2012, čím došlo k nedodržaniu určeného týždenného služobného času a porušeniu § 60 ods. 1 písm. j) zákona o štátnej službe a ust. Článku 20 bodu 3 písm. l) služobného predpisu č. 1/2009 Služobného poriadku SOI pre zamestnancov vykonávajúcich štátnu službu č. 2023/51/2009. Zdôraznil, že dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 51 ods. 1 zák. o štátnej službe je závažné porušenie pracovnej disciplíny, že zamestnávateľ musí závažné porušenie pracovnej disciplíny zamestnancovi preukázať, že pri hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny zamestnancom súd prihliada k osobe zamestnanca, k funkcii, ktorú vykonáva, k doterajšiemu postoju k plneniu pracovných povinností, k situácii, v ktorej k porušeniu pracovnej disciplíny došlo, k miere zavinenia zamestnanca, k spôsobu a intenzite porušenia konkrétnych povinností, k dôsledkom porušenia pracovnej disciplíny na zamestnávateľa, či zamestnanec svojim konaním spôsobil zamestnávateľovi škodu, v akej výške a pod. Poukázal na to, že v danom prípade išlo o osobu vo vedúcej funkcii, riaditeľa inšpektorátu, ktorý reprezentuje úrad, riadi činnosť celého úradu a má byť príkladom pre svojich podriadených, že išlo o opakované niekoľkohodinové absencie (v priebehu 30 dní 8 x po min. 4 hod., teda viac ako polovicu služobného času) v priebehu krátkej doby, pričom daným správaním, okrem morálnej ujmy vo vzťahu vplyvu na pracovnú disciplínu ostatných zamestnancov, vznikla zamestnávateľovi škoda tým, že žalobcovi bola za čas niekoľkohodinových absencií (počas 7 dní) vyplatená mzda (za celý mesiac 3/2012 vo výške 1.022,57 eur). Pri svojich právnych záveroch zohľadnil tiež úlohu pracovného práva v súčasnom ekonomicko-sociálnom prostredí, kedy je dopyt aj po kvalitnej pracovnej sile väčší, než jeho ponuka, ktorý pomer by sa potom mal prejaviť i v prirodzenej úrovni dodržiavania pracovnej disciplíny a v aplikácii sankcií, pri jej evidentnom a najmä úmyselnom porušení za situácie, kedy zamestnávateľom je štátny kontrolný orgán, od ktorého sa objektívne vyžaduje plnenie si všetkých povinností, ktoré pre neho vyplývajú z právnych predpisov (najmä zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa).

Zdôraznil, že miesto výkonu práce, ako podstatná náležitosť pracovnej zmluvy, priamo determinuje šírku dispozičného oprávnenia zamestnávateľa voči zamestnancovi, že pri vymedzení miesta výkonu práce sa uplatňuje princíp zmluvnej voľnosti. Ďalej uviedol, že miesto výkonu práce možno vymedziť uvedením presnej adresy, kde sídli zamestnávateľ alebo jeho organizačná časť, alebo uvedením mesta, obce, v ktorej bude zamestnanec vykonávať prácu alebo iným spôsobom (vymedzenie okresu, kraja, regiónu a pod.), že miesto výkonu práce treba odlišovať od pojmu pracovisko, miesto výkonu práce je v prevažnej miere širším pojmom a za pracovisko treba považovať určitý priestor, v ktorom má zamestnanec vykonávať prácu, že služobný čas je čas, kedy štátny zamestnanec plní úlohy vyplývajúce mu z jeho zaradenia; citujúc článok 21 bod 1. služobného predpisu č. 1/2009. Dôvodil, že poukazovanie na to, že žalobca sa na pracovisku nachádzal mimo tohto časového úseku, je bezpredmetné, že podľa čl. 21 bodu 5. bol služobný čas u žalovanej pre všetkých zamestnancov stanovený na 7,30 hod. až 15,30 hod. , vrátane obedňajšej prestávky. Mal za to, že riaditeľ je ten, kto spolu s vedúcimi riadi činnosť inšpektorátu - dáva úlohy svojim podriadeným a kontroluje ich plnenie, že on je ten, ku komu má právo sa dostaviť sťažovateľ, ku komu môže prísť kontrola iného štátneho orgánu alebo prokurátorský dozor, že preto by sa mal predovšetkým nachádzať na svojom pracovisku - inšpektoráte, že pokiaľ vykonáva služobné povinnosti mimo inšpektorát, mal by rovnako , ako iní zamestnanci (čl. 21 bod 15 služobného predpisu č. 1/2009) informovať svojho nadriadeného, v danom prípade ústrednú riaditeľku. Z výpovede svedkov mu vyplynulo, že žalobca, ako aj ostatní vedúci pracovníci, bol oboznámený, že majú oznámiť svoju neprítomnosť ústrednému inšpektorátu, že platí taký úzus a že ich neprítomnosť eviduje sekretárka ústrednej riaditeľky. K skutočnosti, že neexistovala evidencia prítomnosti riaditeľov, pre súd neznamena, že riaditelia nemuseli v pracovnom čase byť prítomní na pracovisku a riadne si plniť povinnosti vyplývajúce z ich funkcie. Poukázal na to, že žalobca na preukázanie svojich tvrdení o plnení si svojich služobných povinností, nepredložil, ani neoznačil žiaden dôkaz, že nepredložil žiaden inšpekčný záznam, záznam o kontrole, nik nepotvrdil jeho prítomnosť na prevádzkovej jednotke alebo pracovných stretnutiach, že nie je dôkaz, že by si bol vyžiadal inšpekčné záznamy, hovoril s inšpektormi o kontrolách, či sťažnostiach, alebo s nadriadenou o výstupoch z rokovaní. Zdôraznil, že aj keď žalobca tvrdil, že ani iní riaditelia sa nenachádzali v úrade celé dni a nevyplňali záznamy o kontrole, resp. ich vyplňali nedostatočne a niektorí sa nenahlásili na sekretariáte ústrednej riaditeľky a služobný úrad to

akceptoval, že k uvedenej skutočnosti sa žalovaná vyjadrila a vysvetlila, že do vykonania kontroly sa nesprávne viedli denníky jász a že záznamy sa viedli pre kontrolu zamestnancov, že žalovaná v konaní vysvetlila, že predchádzajúci riaditeľ mal na starosti aj poplach, teda mal súhlas na používanie vozidla aj na cestu domov a mohlo sa stať, že mal vozidlo u seba dlhšie, aj na noc, že do júna 2009 mali riaditelia mesačný príkaz na jazdu a jazdili podľa toho, ako potrebovali a že bolo zvykom, že ráno si napísali jazdu a ukončili ju, až keď skončila pracovná doba. Toto konštatovala aj finančná kontrola z Ministerstva financií SR v júni 2009, ktorá kontrolovala aj výkazy jász a na základe toho došlo potom u žalovanej k zmene. Ďalej uviedol, že ohľadne žalobcu však žalovanej došiel anonym a v dôsledku toho, ako aj iných reakcií žalobcu u žalovanej vznikli pochybnosti o riadnom plnení si povinností zo strany žalobcu, že následne 4 pracovníčky mu potvrdili, že žalobca sa v dňoch uvedených v skončení pracovného pomeru na úrade nezdržoval niekoľko hodín počas celého služobného času, pričom doposiaľ nepreukázal, že si v tom čase skutočne plnil povinnosti mimo úrad a navyše to ani včas nenahlásil na sekretariáte ústrednej riaditeľky. Súd musel dať za pravdu žalobcovi v tom zmysle, že samotné včasné nevyplnenie záznamov o kontrole (keď tak mohol urobiť aj neskôr rovnako, ako niektorí riaditelia), nenahlásenie sa na sekretariáte ÚR (keď mu to predtým nikto nevytýkal a robili to aj niektorí iní riaditelia) a skutočnosť, že nemal pri sebe služobný telefón, samé o sebe nie sú závažným porušením pracovnej disciplíny. Podotkol, že toto ani nebolo pri skončení pracovného pomeru žalobcovi vytkané, avšak v súvislosti s jeho neprítomnosťou na inšpektoráte, keď nevedel žiadnou svedeckou výpoveďou alebo listinným dôkazom preukázať svoje tvrdenia o pracovných stretnutiach, či kontrolách (ani ich dĺžku a účel), v súvislosti s anonymom, to skutočne žalovaná mohla vyhodnotiť ako opakovanú neospravedlnenú niekoľkohodinovú absenciu v práci, čo je závažným porušením pracovnej disciplíny. Aj ďalší nepriamy dôkaz - monitorovanie služobného mobilu žalobcu a porovnanie lokalít, kde sa v skutočnosti nachádzal a kde sa mal nachádzať, ak by bol u žalobcu a žalobca na udávaných kontrolách a z toho vyplývajúci rozdiel, mu nasvedčoval tomu, že žalobca uvedené kontroly nevykonával. Uviedol, že ak by ich aj vykonával, že by nezabrali vyše 4 hodín, že spôsob, akým žalobca opísal kontroly inšpektorov, nekorešponduje so spôsobom, aký popísala žalovaná, ktorý vyznieva logicky, dôveryhodne a pri dodržaní ktorého, by žalobca nemal problém s preukázaním vykonanej kontroly, napr. svedeckými výpoveďami. K spochybňovaniu všetkých žalovanou predložených dôkazov žalobcom, poznamenal, že podľa Občianskeho súdneho poriadku za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno náležite zistiť skutkový stav veci, že uvedené dôkazy aj keď nemajú záväzný charakter verejnej listiny, majú istú výpovednú hodnotu, pričom vyhodnotil dôkazy jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti, že žalobca bol ešte na prvej gremiálnej porade v r. 2010 poučený o tom, že sa monitorujú služobné telefóny, že zamestnávateľ má právo svoje mobily monitorovať, že je logické, že pokiaľ sa riaditeľ nenachádza v služobnom čase na pracovisku, mal by mať aspoň so sebou služobný mobil. Podľa tvrdenia žalovanej, riaditelia dostávali nové mobilné telefóny a súd nemal dôvod uvedenej skutočnosti neveriť, keďže je všeobecne známe, že mobilní operátori pri pravidelnom užívaní určitého programu a viazanosti, poskytujú telefóny za symbolickú cenu. Mal za to, že ústredná riaditeľka je oprávnená kontrolovať dochádzku podriadených riaditeľov a že zamestnankyne Y. J. aj ďalšie, boli povinné plniť pokyny nadriadeného, teda aj pokyn ústrednej riaditeľky vyjadriť sa k prítomnosti riaditeľa na úrade, pričom nejde o nezákonný postup, že nič na tom nemení to, že sa menovaná vyjadrovala aj k neprítomnosti riaditeľa spätne, pokiaľ to mala v čerstvej pamäti, že Y. J., aj ďalšie svedkyne, vo svojej výpovedi dostatočne vysvetlili, akým spôsobom evidovala príchody a odchody žalobcu z budovy Inšpektorátu SOI v Košiciach.

Poukázal na to, že smerodajné pre jeho rozhodnutie bolo, že žalobca v pracovnom čase od 7.30 do 15.30 hod. sa v predmetné dni na úrade nenachádzal a nepreukázal plnenie svojich povinností mimo úradu. Skutočnosť, že sa nachádzal v územnom obvode svojho úradu, kde bol oprávnený vykonávať kontroly, ale kde mal taktiež svoje bydlisko, sama o sebe mu nepreukazovala, že si plnil pracovné povinnosti. Neuveril tvrdeniu žalobcu o tom, ako sa náhodou dozvedel od známeho o zmene miesta kontroly z prevádzky Baťa v OC Optima na Vinatex (14.3.2012) a považoval ho za účelové a to napriek jeho tvrdeniu o dostatku vedomostí, skúseností a informácií o kontrole podriadených pracovníkov. K skutočnosti, že žalobca poukazoval aj na rozpor medzi dôvodmi odvolania a skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru uvedenými v prísl. dokumentoch a dôvodmi, ktoré boli deklarované na gremiálnej porade, na ktorej došlo k doručeniu príslušných dokumentov, uviedol, že v zmysle § 37 ods. 4 zák. č. 400/2009 Z.z. bola ústredná riaditeľka oprávnená riaditeľa inšpektorátu z funkcie odvolať bez udania dôvodu, že preto je irelevantné v danej veci skúmať dôvody odvolania žalobcu z funkcie, že pokiaľ ide o dôvody skončenia pracovného pomeru so žalobcom, tie boli vymedzené niekoľkohodinovou neprítomnosťou žalobcu. Z výpovedí svedkov mu vyplynulo, že na gremiálnej porade ústredná riaditeľka všetko popisovala, čo je dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru, že vysvetlila aj ďalšie

správanie sa žalobcu a taktiež čítala anonymný email a email Y.. J., takže žalobcovi muselo byť zrejme, že dôvodom výpovede je jeho niekoľko hodinová neprítomnosť na pracovisku, že nie je formálnym nedostatkom skončenia pracovného pomeru neurčitosti, ak tam neboli presne uvedené časy, v ktorých sa na pracovisku nenachádzal. Zdôraznil, že žalobcovi z okolností muselo mu byť jasné, že dôvodom je, že v uvedených dňoch nebol počas služobného času (od 7.30 do 15.30 hod.) niekoľko hodín v práci, že navyše je to zrejme aj z písomného obsahu skončenia pracovného pomeru. Skutočnosť, že žalobca bežne prichádzal do budovy Inšpektorátu SOI v Košiciach pre Košický kraj skôr a odchádzal neskôr, považoval v danom prípade za irelevantnú, pokiaľ nemal schválené nadčasy alebo zmenu pracovnej doby. Konštatoval, že taktiež skutočnosť, že v okamžitom skončení pracovného pomeru je uvedená funkcia štátneho zamestnanca: vedúci štátny zamestnanec, hlavný štátny radca, riaditeľ inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, hoci Dokladom č. XXX/XX/XXXX A. XX.X.XX12 bol odvolaný z funkcie riaditeľa, nebola pre posúdenie platnosti uvedeného právneho úkonu významným formálnym nedostatkom. Poukázal na to, že výpoveďami svedkov sa nepotvrdilo tvrdenie žalobcu, že sa nemohol k veci vyjadriť. Dal do pozornosti, že povinnosť skončenia pracovného pomeru vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov podľa § 74 Zák. práce, bola od X.X.XXXX H. XX.XX.XXXX zrušená., že ust. § 144 a ods. 6 Zák. práce aj v uvedenom čase stanovovalo, že o tom, či ide o neospravedlnené zameškanie práce, rozhoduje zamestnávateľ po prerokovaní so zástupcami zamestnancov, že podľa § 11a Zák. práce je ním príslušný odborový orgán, zamestnanecká rada alebo zamestnanecký dôverník. Konštatoval, že žalobca v konaní poukazoval na skutočnosť, že žalovaná nepreukázala, že si túto povinnosť splnila, k čomu súd uviedol, že nedodržanie uvedenej povinnosti zamestnávateľa prerokovať (nevyžadoval sa súhlas), nespôsobuje neplatnosť rozhodnutia zamestnávateľa, keďže právna úprava v tomto prípade neobsahuje doložku neplatnosti, že podľa § 121 ods. 2 zák. o štátnej službe právny úkon, na ktorý neudelili predpísaný súhlas zástupcovia zamestnancov, alebo právny úkon, ktorý nebol vopred prerokovaný zo zástupcami zamestnancov, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo Zák. práce. Pokiaľ išlo o Y.. J. E. K.. U. - pracovníkov Inšpektorátu SOI v Košiciach pre Košický kraj, v súvislosti s ktorými žalobca poukazoval na odlišný postup zamestnávateľa, k tomu uviedol, že v konaní bolo preukázané, že ÚR postúpila podnet Úradu boja proti korupcii Prezídia policajného zboru pre podozrenie z ich korupčného správania pri výkone ich pracovných činností a výsledkom vyšetrovania bolo, že nebolo voči nim vznesené obvinenie. Z uvedeného mu nevyplývalo, že bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných vzťahov. Urobil záver, že rovnako zo skutočností, že niektorí riaditelia nevyplnili, resp. nedostatočne vyplnili záznamy z kontrol alebo, že boli podľa knihy jász celý deň v teréne alebo nenahlásili svoju neprítomnosť na sekretariáte ÚR, pričom s nimi nebol skončený pracovný pomer, neznamená porušenie zásady rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných vzťahov, nakoľko uvedené samo o sebe nepreukazuje, že žalovaná zistila ich neprítomnosť na inšpektoráte a neplnenie si služobných povinností mimo neho, najmä pokiaľ nikto nespochybňoval, že uvedení riaditelia si skutočne plnili svoje služobné povinnosti. Po uvážení všetkých uvedených skutočností dospel k záveru, že zo strany žalobcu došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny, ktoré odôvodňovalo okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré bolo žalobcovi dané XX.X.XXXX a doručené X.X.XXXX, že je platné, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol v súlade s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania a je povinný úspešnej žalovanej nahradiť účelne vynaložené trovy konania, ktoré pozostávajú z cestovných výdavkov. Nakoľko ich žalovaná nevyčísliła v lehote 3 pracovných od vyhlásenia rozhodnutia (vyčíslenie bolo podané na pošte až 22.9.2014) a zo spisu ich výška nevyplýva, nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p., t.j., že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, písm. d) O.s.p., t.j., že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. f) O.s.p., t.j., že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní, o. i., citujúc znenie § 70 Zák. práce, v spojitosti s § 120 zák. o štátnej službe, poukázal na to, že cit. ust. Zák. práce, okrem iného, určuje aj rozsah prieskumu zákonnosti žalobou napadnutého okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, že predmetom posudzovania, ako po materiálnej, tak aj po formálnej stránke, môže byť iba dôvod uvedený v písomnom okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru, že v okolnostiach daného prípadu, sú ním tvrdené absencie žalobcu v stanovených dňoch, že tento dôvod okamžitého skončenia nemožno rozširovať, opravovať

ani dopĺňať. Poukázal na to, že na uvedené upriamili pozornosť predovšetkým z toho dôvodu, že odôvodnenie napadnutého rozsudku pomerne široko popisuje okolnosti, ktoré neboli dôvodom okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, ani nemajú súvis s tam uvedenými dôvodmi, a teda sú pre posúdenie merita veci úplne irelevantné. Ide predovšetkým o tvrdenú absenciu dňa XX.X.XXXX a v tejto súvislosti popis, prečo mu nebolo uznané predložené celodenné ošetrovanie (podľa žalovanej bolo predložené dodatočne), ale aj o tvrdené požívanie alkoholu. Uviedol, že v tejto súvislosti sa opakovane opisuje situácia, keď sa XX.X.XXXX mal správať arogantne a mal byť pod vplyvom alkoholu, a to v čase keď skolabovala jedna zo zamestnankýň inšpektorátu. Pritom je nepochybné, že v tom čase mal dovolenku a aj preto naznačené okolnosti nie sú dôvodom pre okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Tieto skutočnosti vytvárajú o ňom zlú mienku a voči nim sa ohradzuje, považuje ich za zavádzajúce a účelové. Keďže však vo vzťahu k meritu veci nemajú súvis, bližšie sa k nim nevyjadruje. Naostatok k tomu iba dodal, že voči nemu, počas jeho dlhoročného výkonu práce v prospech žalovanej, neboli znášané žiadne pripomienky ani upozornenia na porušenie pracovnej disciplíny.

Ďalej uviedol relevantné právne východiská pre posúdenie veci. Citoval znenie § 51 ods. 1 prvá veta zák. o štátnej službe a poukázal na to, že pre posúdenie platnosti okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru sa musí súd vysporiadať v prvom rade s otázkou, či došlo k porušeniu pracovnej disciplíny tak, ako je to uvedené v okamžitom skončení a súčasne, či eventuálne zistené porušenie pracovnej disciplíny je takej intenzity, že ho možno kvalifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Poukázal na to, že súd prvého stupňa sám v odôvodnení rozsudku uvádza, že zákon (či už Zákonník práce alebo zákon o štátnej službe) nedefinuje ani len príkladmo, čo sa má rozumieť závažným a menej závažným porušením pracovnej disciplíny, a preto treba s ohľadom na jednotlivý príklad vychádzať z ustálenej judikatúry, ktorá zastáva názor, že pre určenie miery závažnosti porušenia závažných predpisov zamestnávateľa je potrebné prihliadnúť najmä na osobu zamestnanca, na funkciu ktorú zastáva, na jeho doterajší postoj k plneniu pracovných úloh, na dobu a situáciu, v ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, na mieru zavinenia zamestnanca, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnanca a na dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa. Zdôraznil, že uvedené skutočnosti majú byť preto logicky predmetom skúmania zo strany konajúceho súdu, že v tomto smere, t.j. v prvotnom vymedzení základných otázok, ktoré majú byť predmetom dokazovania, nie je rozpor medzi jeho názorom a súdu prvého stupňa. K neúplne zistenému skutkovému stavu - nevykonanie potrebných dôkazov a nesprávne skutkové zistenia (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c) a písm. d) O.s.p.), uviedol, že k uvedeným skutočnostiam sa súd prvého stupňa bez ďalšieho dokazovania vyjadril len tak, že žalobca, „...nepredložil žiaden inšpekčný záznam, záznam o kontrole, nik nepotvrdil jeho prítomnosť na prevádzkovej jednotke alebo pracovných stretnutiach...“ (str. 31 rozsudku), z čoho súd napokon usúdil, že „Žalobca v pracovnom čase od 7.30 do 15.30 hod. sa v predmetné dni na úrade nenachádzal a nepreukázal plnenie svojich povinností mimo úradu“ (str. 32 rozsudku), že citovaná časť rozsudku bola pritom pre jeho výrok určujúca.

Vytýkal súdu, že nevykonaním dostatočného dokazovania pre takýto záver a vôbec sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s vyššie tvrdenými skutočnosťami. Tvrdil, že rozsiahle dokazovanie vykonané výpoveďami svedkov nepreukázali nič iné, než to, že počas uvedených dní nebol v budove úradu počas celého služobného času, rozhodne nie však tú skutočnosť, že si neplnil svoje povinnosti v služobnom čase na pravidelnom mieste výkonu práce v zmysle služobnej zmluvy. Napokon ani nepopiera, že nebol v budove úradu počas celej zmeny, avšak nesúhlasí s tým, že by si neplnil svoje povinnosti na pravidelnom mieste výkonu svojej práce. Zdôraznil, že dokazovanie musí byť vykonávané v konfrontácii s jeho tvrdením o výkone jeho služobných povinností v rozhodnom čase. K nesprávnym skutkovým zisteniam a záverom, citujúc znenie § 11 ods. 1 zákona o štátnej službe, uviedol, že cit. ust. vymedzuje najzákladnejší rozsah oprávnení žalobcu ako vedúceho zamestnanca, že ďalšie oprávnenia vyplývajú z vnútorných predpisov a služobnej zmluvy a vzhľadom na to, že rozsah oprávnení je opísaný v spise (v žalobnom návrhu, prílohách, rovnako aj v odôvodnení rozsudku), nepovažuje za účelné ich opakovane sumarizovať, že každopádne však nie je sporné, že do jeho kompetencie patrí aj kontrola ostatných zamestnancov a je bežnou praxou, že táto kontrola sa vykonávala i v teréne. Poukázal na to, že nie je pravdou, že jeho povinnosťou bolo počas celej pracovnej doby zdržiavať sa na úrade - takáto povinnosť mu nevyplývala ani so služobnej zmluvy ani zo žiadneho iného interného predpisu, s ktorým by bol oboznámený. Rovnako sa nestotožnil so záverom, že bol oboznámený, ako aj ostatní vedúci zamestnanci, že má oznámiť svoju neprítomnosť na úrade ústrednému inšpektorátu, a že platí taký úzus, že ich neprítomnosť eviduje sekretárka ústrednej riaditeľky (str. 30 rozsudku), že

tento záver si osvojil súd len z výpovede svedka a neexistuje žiadny iný dôkaz na potvrdenie tejto skutočnosti. Poukázal na to, že súd by mal vziať do úvahy aj v praxi zaužívané postupy, pričom z ďalšieho dokazovania vyplynul skôr presný opak - rovnako ako u neho, ani u predchádzajúcich riaditeľov neexistovala evidencia prítomnosti, striktno sa nevyžadovalo včasné vyplňanie záznamov o kontrole, nenahlasoval sa odchod z pracoviska (str. 31 rozsudku), že vzdialenie sa z úradu, preto samo o sebe, nemožno považovať za porušenie pracovnej disciplíny a už vôbec nie za porušenie závažného charakteru. Zdôraznil, že aby zamestnávateľ mohol skončiť štátnozamestnanecký pomer, musí mať preukázané, že zamestnanec skutočne porušil pracovnú disciplínu, musí mať k dispozícii všetky dôkazy, ktorými preukáže, že zamestnanec porušil pracovnú povinnosť. Ďalej uviedol, že v jeho prípade, závažné porušenie disciplíny bolo preukázané len neprítomnosťou na úrade, čo samo o sebe je nedostatočné, že dôležitá je pritom i tá skutočnosť, že v týchto dňoch ho nikto, ani podriadení a ani jeho vedúca nekontaktoval, nikto mu netelefonoval a neinformoval sa, aké činnosti vykonáva, nebolo ani nutné aby sa dostavil na úrad. Z jeho neprítomnosti na úrade sa automaticky vydedukovalo to, že si neplní iné povinnosti a takýto záver je pritom nanajvýš hypotetický. Domnieval sa, že dôkazné bremeno, napriek procesnému postaveniu žalovanej, svedčí skôr zamestnávateľovi, že on by mal preukázať, že v týchto dňoch nevykonával svoje povinnosti, ani mimo úradu a žalovaná by mala preukázať, aké služobné povinnosti si mal splniť a nespĺnil ich. Poukázal na to, že pokiaľ nie sú tieto skutočnosti (že žalobca si nespĺnil služobné povinnosti) preukázané, žalovaná neunesla tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu, žalovaná nie je procesným subjektom, ktorého by sa spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že došlo k neplneniu služobných povinností žalobcu a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Zdôraznil, že nie je preukázané, kto z nadriadených vykonal zistenie o jeho údajnej neprítomnosti, že z dokazovania vyplynulo, že zisťovanie dochádzky prebiehalo len spätne (ústredná riaditeľka požiadala až XX.XX.XXXX X. Y. J., ako jemu podriadenú, aby opísala jeho dochádzku od XX.X.XXXX H. XX.X.XXXX) a podľa jeho názoru nemožno považovať takýto dôkaz za postačujúci pre vyvodenie tak vážnych dôsledkov, aké v tomto prípade vyvodila žalovaná a to aj s dôrazom na skutočnosť, že evidenciu jeho dochádzky si Y. J. nevedla žiadnou formou (čo vyplýva z jej výpovede). V tejto súvislosti podotkol, že i nesporná skutočnosť, že v rozhodných dňoch ešte pred začiatkom zmeny bol na pracovisku (odkódoval prístup k pracovisku), by sa mala interpretovať v jeho prospech, že už len z tejto skutočnosti je zrejmé, že nemohlo ísť o „celodennú absenciu“, ako je to uvedené v okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru. K neurčitosti okamžitého skončenia - formálnym nedostatkom, uviedol, že tvrdené absencie sú v rozpore s jeho výplatnou páskou, kde je stanovená absencia len v rozsahu 15 hodín, že taktiež je tu daný rozpor medzi tvrdenou absenciou a dokladom o nahlásení absencií do Sociálnej poisťovne, keď žalovaná uviedla absenciu iba v jeden z rozhodných dní, a to v rozsahu 7,5 hodín. Z uvedených dokladov mu vyplýva, že rozsah absencií mohol byť maximálne dva dni, pričom jeden z nich pripadá na XX.X.XXXX, čo ale nebol dôvod pre okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Uvedená argumentácia neznamena, že priznáva alebo sa stotožňuje s tým, že v dané dni došlo k jeho strany k neospravedlneným absenciám, len poukazuje na zjavný rozpor v rôznych evidenciách žalovanej. V tejto súvislosti doplnil, že i vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru trpí po formálnej stránke nedostatkami, považuje ho za neurčité, že v okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru absentuje bližšie určenie, kedy malo dôjsť k viachodinovým absenciám, resp., kedy malo dôjsť tvrdenej celodňovej absencii. Zdôraznil, že vykonané dokazovanie vôbec nerefektuje na vyššie opísané skutočnosti a závery o neospravedlnenej absencii v ňom nemajú oporu. Domnieva sa, že dôvod pre okamžité skončenie mohol vzniknúť, až na základe konfliktu medzi ním a vedúcou úradu XX.X.XXXX, čo nepriamo potvrdzujú aj svedecké výpovede, avšak to nie je relevantným dôvodom, keďže táto okolnosť nie je uvedená v písomnom okamžitom skončení. K nevykonaniu dôkazov z iniciatívy súdu, uviedol, že rešpektuje kontradiktórnosť konania, na druhej strane poukazuje na § 120 ods. 1 O.s.p., že v danom prípade je zrejmé, že dokazovanie je nedostatočné, že jeho tvrdenia boli odmietnuté, bez bližšieho odôvodnenia. Domnieva sa, že súd mohol i mal postupovať v intenciách § 120 ods. 1 O.s.p. a ozrejmiť okolnosti výkonu jeho služobných povinností v teréne. Zopakoval, že jediná vec, ktorú možno považovať za preukázanú je, že skutočne v rozhodných dňoch nebol počas celej zmeny na úrade, čo však ani nikdy nepopieral, pričom túto skutočnosť, v okolnostiach daného prípadu, nemožno vnímať ako porušenie disciplíny. Trval na tom, že vykonával svoje služobné povinnosti. K nevykonaniu ním navrhovaných dôkazov uviedol, že bez ohľadu na uvedené, konanie a napadnutý rozsudok trpí podľa jeho názoru ďalšou vadou, ktorá je dôvodom na jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie, že opakovane žiadal vykonanie dôkazov, pričom naposledy podaním z X.X.XXXX predloženie listinných dôkazov urgoval. Okolnosti, ktoré mali navrhované dôkazy objasniť, sú uvedené v podaní z XX.X.XXXX - návrh na vyžiadanie dôkazných prostriedkov, na ktoré týmto iba odkazuje. Nad rámec dôvodov tam uvedených, doplnil, že v konaní

vôbec nebol predložený jeho osobný spis ako zamestnanca a ani zápisnice z gremiálnych porád, pričom prvý dôkaz by mal slúžiť na posúdenie osoby zamestnanca, na funkciu ktorú zastáva, na jeho doterajší postoj k plneniu pracovných úloh, teda ozrejmiť skutočnosti, ktoré sa považujú za rozhodné pre posúdenie intenzity prípadného porušenia pracovnej disciplíny. Zápisnice z generálnych porád by mali následne ozrejmiť, či skutočne bol ako zamestnanec poučený, napr. o povinnosti mať so sebou služobný mobil, resp., v akom rozsahu bol povinný evidovať dochádzku. Vytýkal súdu, že obdobne neboli vykonané ďalšie požadované listinné dôkazy - cestovné príkazy riaditeľov krajských inšpektorátov od X.X.XXXX H. XX.XX.XXXX a evidencia ich dochádzky, že tieto by ozrejmili prax u zamestnávateľa vo vzťahu k dochádzke vedúcich zamestnancov, čo je pre posúdenie dôvodov okamžitého skončenia v jeho veci rozhodujúce. K nedostatočnému odôvodneniu rozsudku, citujúc znenie § 157 ods. 2 O.s.p., uviedol, že súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec neuviedol, prečo ním navrhované dôkazy nevykonal, že napriek počtom strán rozsiahlemu odôvodneniu, ho nepovažuje za dostatočné, pretože nedal mu odpoveď na jeho otázku, prečo sa nepristúpilo k dokazovaniu aj v tom smere, ktorý on sám opakovane požadoval, čo v ňom spôsobuje pocit právnej neistoty. Naostatok len opakoval, že súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysporiadal s jeho tvrdením, že vykonával svoje služobné povinnosti, pričom ich aj pre jednotlivé dni konkretizoval, že rozsudok, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom. K ingerencii zástupcov zamestnancov, uviedol, že rešpektuje, že podľa Zák. práce účinného ku dňu podania okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru sa nevyžadovala priama ingerencia zástupcov zamestnancov pod sankciou neplatnosti, že na druhej strane, žalovaná ako zamestnávateľ, obišiel zástupcov zamestnancov úplne, čím bezpochyby flagrantne porušil právne predpisy. Citujúc znenie § 144a ods. 6 Zák. práce, mal za zrejmé, že neospravedlneným zameškaním práce je neprítomnosť zamestnanca len vtedy, ak ju zamestnávateľ kvalifikoval ako neospravedlnenú a ak jeho stanovisko prerokoval so zástupcami zamestnancov, pričom uvedené platí nielen pre účely krátenia dovolenky, ale pre všetky prípady, kedy medzi účastníkmi pracovnoprávneho vzťahu je rozhodujúce, či neprítomnosť sa považuje za neospravedlnenú všade tam, kde to právne predpisy stanovujú (t. j. aj v prípade absencie ako porušenia pracovnej disciplíny). Poukázal na to, že došlo k situáciám, keď zamestnávateľ, bez ingerencie odborov, rozhodol o údajnej absencii ako neospravedlnenej, čo odobril konajúci súd prvého stupňa. V tejto súvislosti dal do pozornosti, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 6Co/190/2013 z 21.1.2014, podľa ktorého nedostatok súhlasu zameškania v práci s príslušným odborovým orgánom nemôže byť nahradený úvahou súdu o tom, či zameškanie práce zamestnanca je skutočne neospravedlnené (viď rozsudok NS ČR 21Cdo/1299/2010 z 24.8.2011). Poukázal na to, že je pravdou, že cit. odôvodnenie sa viaže k ust. §144 ods. 7 Zák. práce, ktoré bolo medzičasom zrušené, avšak možno nájsť v ňom istú analógiu aj k relevantnému ust. § 144a ods. 6 Zák. práce. Považuje minimálne za sporné, či neprítomnosť zamestnanca v úrade, ktorá nebola postupom uvedeným v § 144a ods. 6 Zák. práce (platnom v rozhodujúcom čase) určená za neospravedlnenú (t.j. po prerokovaní so zástupcami zamestnancov), porušením pracovnej disciplíny. Na základe uvedených skutočností navrhol v súlade s § 220 O.s.p. zmeniť napadnutý rozsudok v súlade so žalobným petitom a určiť, že okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa XX.XX.XXXX Č.. XXX/XX/XXXX dané žalobcovi zo strany žalovanej je neplatné a zároveň priznať mu náhradu trov prvostupňového, ako aj odvolacieho konania, na účet jeho právneho zást., do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, eventuálne v súlade s § 221 O.s.p. napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a zistil, že nie sú podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 219) ani na jeho zmenu (§ 220), lebo súd vec nesprávne právne posúdil, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a svojím rozsudkom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom pre jeho nepreskúmateľnosť, preto rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h) a f), ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 205 ods. 2 písm. c), d) a f), t.j., že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a, že vec nesprávne právne posúdil a aj keď v odvolaní výslovne neoznačil odvolací dôvod uvedený v § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p., t.j., že konanie trpí vadou uvedenou v § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať

pred súdom, zo skutočností uvedených žalobcom v odvolaní, možno odvolanie podradiť aj pod tento odvolací dôvod.

Všetky uvedené odvolacie dôvody uplatnené v odvolacom konaní žalobcom, okrem odvolacieho dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 písm. c) O. s. p., sú dané.

Žalobcom tvrdená vada konania, že rozsudok je nepreskúmateľný, čím sa mu odňala možnosť konať pred súdom, bola zistená, lebo napadnutý rozsudok nedáva zrozumiteľne odpoveď na to, z akého dôvodu súd považoval okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalovanej so žalobcom za platné.

Je potrebné poukázať nato, že napriek tomu, že súd na jednej strane uvádza, že dôvodom pre okamžité skončenie „pracovného pomeru“ (správne mal uviesť štátnozamestnaneckého pomeru) podľa § 51 ods. 1 zák. o štátnej službe je závažné porušenie pracovnej disciplíny, že zamestnávateľ musí závažné porušenie pracovnej disciplíny zamestnancovi preukázať, na druhej strane túto zásadu vo vlastnom rozhodnutí, a to v jeho odôvodnení popiera. Tento princíp dôkazného bremena, ktoré je na zamestnávateľovi, aby preukázal závažné porušenie pracovnej disciplíny vo vzťahu k zamestnancovi, platí bezvýnimčne. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca na preukázanie svojich tvrdení o plnení si svojich služobných povinností nepredložil, ani neoznačil žiaden dôkaz.

K tomu je potrebné uviesť, že je na zamestnávateľovi - žalovanej, ak závažné porušenie povinností žalobcu v okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru tvrdí a ktoré v ňom mala aj jednoznačne vymedziť, aby takéto porušenie aj v konaní pred súdom dôkazmi jednoznačne preukázala. V prejednávanej veci žalovaná tvrdí, že na strane žalobcu došlo k vážnemu porušeniu pracovnej disciplíny, a to neospravedlnenými absenciami, vo vymedzené dni, ktoré označila v okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru v jeho písomnom vyhotovení.

Je zrejmé, že práve zamestnávateľ - žalovaná je v dôkaznej núdzi na preukázanie absencií v uvedené dni u žalobcu.

Ak súd túto zásadu dôkaznej povinnosti - dôkaznej núdze, presunul na žalobcu, napriek tomu, že v odôvodnení sám konštatoval, že zamestnávateľ musí závažné porušenie pracovnej disciplíny zamestnancovi preukázať, možno urobiť záver, že takýto procesný postup a z neho vyplývajúce závery postrádajú logiku, že jeho dôvody si protirečia, že v tomto prípade došlo k takej vade v konaní, ktorá má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu, pokiaľ ide o vyhodnotenie dôkazov, vo vzťahu k aplikácii zásady dôkazného bremena, ktorá je na strane zamestnávateľa.

Z uvedených dôvodov možno konštatovať, že žalobcovi sa postupom súdu, a to nepreskúmateľným rozhodnutím odňala možnosť konať pred súdom, ktorý dôvod, o.i., bol dôvodom pre zrušenie rozsudku a jeho vrátenie súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca namietal v odvolacom konaní aj odvolací dôvod neúplné zistenia skutkového stavu podľa § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný, a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

Žalobca v odvolaní vytýka súdu, že v konaní nebol predložený jeho osobný spis ako zamestnanca, ani zápisnice z gremiálnych porád, že prvý dôkaz by mal slúžiť na posúdenie jeho osoby ako zamestnanca na funkciu, ktorú zastáva, na jeho doterajší postup v plnení pracovných úloh, teda ozrejmiť skutočnosti, ktoré sa považujú za rozhodné pre posúdenie intenzity prípadného porušenia pracovnej disciplíny, a že zápisnice z gremiálnych porád by mali následne ozrejmiť, či skutočne bol ako zamestnanec

poučený, napr. o povinnosti mať so sebou služobný mobil, resp. v akom rozsahu bol povinný evidovať dochádzku. Rovnako vytýkal súdu, že neboli vykonané ďalšie požadované listinné dôkazy - cestovné príkazy riaditeľov krajských inšpektorátov od X.X.XXXX H. XX.XX.XXXX a evidencia ich dochádzky, ktoré by ozrejmili prax u zamestnávateľa, vo vzťahu k dochádzke vedúcich zamestnancov, čo je pre posúdenie dôvodov okamžitého skončenia vo veci žalobcu rozhodujúce.

K uvedenému odvolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že uvedený odvolací dôvod nie je daný, že aj keď zástupca žalobcu na pojednávaní 15.7.2014 (zápisnica č.l. 462) poukázal na to, že zo strany žalovanej im do dnešného dňa neboli doručené podklady, ktoré žiadali podaniami adresovanými súdu a neboli doručené aj tie dokumenty, ktoré poverený zástupca žalovanej predložil na pojednávaní 8.4., hoci k tomu bol vyzvaný na pojednávaní a vzal to na vedomie, napokon v zásade nemal ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a bol toho názoru, že nárok žalobcu bol dosť jednoznačne preukázaný, že na pojednávaní 16.9.2014 (zápisnica na č.l. 468) účastníci, vrátane zást. žalobcu nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a na to súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Z uvedených dôvodov tento odvolací dôvod nie je daný.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., t.j. chybné zisťovanie skutkového stavu veci súdom je daný.

Predovšetkým je potrebné súdu vytknúť, keď vykonaným dokazovaním a po jeho vyhodnotení urobil záver, že u žalobcu išlo o opakované niekoľkohodinové absencie (v priebehu 30 dní 8 x po 4 hod, teda viac ako polovicu služobného času) v priebehu krátkej doby, ktorý doposiaľ nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Z vykonaného dokazovania táto skutočnosť nevyplývala a to ani z predložených listinných dôkazov, ani z výsluchov svedkýň.

Opätovne je potrebné zdôrazniť, že hrubé porušenie pracovnej disciplíny - opakované absencie žalobcu musí jednoznačne preukázať zamestnávateľ - žalovaná, že nie je úlohou žalobcu, ako zamestnanca vyvíňovať sa voči tvrdeniam uvedeným v okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru.

Súd svoje závery v podstate založil na svedeckej výpovedi L. J. a podporne na výsluchu ďalších vyššie uvedených svedkýň, ktoré nedávajú žiadnu relevantnú odpoveď na podstatnú otázku, či žalobca

mal, resp. nemal neospravedlivenú neprítomnosť na pracovisku v uvedené dni. Svedkyňa J.I. na požiadanie ústrednej riaditeľky Slovenskej obchodnej inšpekcie spätne „zdokumentovala“ dochádzku žalobcu, jeho prítomnosť, resp. neprítomnosť na pracovisku, čo nemožno ako dôkaz -dokumentácia dochádzky, vziať do úvahy, lebo spätné rozpomínanie sa svedkyne o dochádzke žalobcu, nemožno zamieňať s dokumentáciou dochádzky zamestnanca, ktorá by v zásade mala mať písomnú, resp. inú nespochybniteľnú formu, ktorá nepodlieha rôznym subjektívnym a objektívnym vplyvom. Je nesprávny záver súdu, že žalobca na preukázanie svojich tvrdení o plnení si svojich služobných povinností nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, že mu žalobca nepredložil žiaden inšpekčný záznam, záznam o kontrole, že ním nepotvrdil jeho prítomnosť na prevádzkovej jednotke alebo pracovných stretnutiach, že nie je dôkaz, že by si bol vyžiadal inšpekčné záznamy, že hovoril s inšpektormi o kontrolách, či sťažnostiach alebo s nadriadenou o výstupoch z rokovaní, lebo aplikujúc zásadu dôkazného bremena na strane žalovanej - zamestnávateľa, z vykonaného dokazovania výsluchmi svedkov, predložených listinných dôkazov sa doposiaľ nepreukázalo nič iné, než to, že počas uvedených dní v okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru, žalobca nebol v budove úradu počas celého služobného času, nepreukázalo sa, že by si neplnil svoje povinnosti v služobnom čase na pravidelnom mieste výkonu práce v zmysle služobnej zmluvy. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že povinnosťou žalobcu nebolo počas celej pracovnej doby zdržiavať sa na úrade žalovanej, že takáto povinnosť mu nevyplýva ani zo služobnej zmluvy, ani zo žiadneho interného predpisu, s ktorým bol oboznámený. Nemožno sa stotožniť so záverom súdu, že žalobca bol oboznámený, ako aj ostatní vedúci zamestnanci, že má oznámiť svoju neprítomnosť na úrade ústrednému inšpektorátu a že platí taký „úzus“, že ich neprítomnosť eviduje sekretárka ústrednej riaditeľky, ktorý „úzus“, o. i., nemôže byť žiadnym relevantným a záväzným pravidlom - predpisom, zaväzujúcim vedúcich zamestnancov úradu a žalobcu, ako riadiaceho pracovníka, ktorý vykonával funkciu riaditeľa SOI. Z vykonaného dokazovania doposiaľ vyplynulo, že nebolo povinnosťou riaditeľa Slovenskej obchodnej inšpekcie - žalobcu vyznačovať svoju prítomnosť na pracovisku v knihe dochádzok a, že nebolo ani jeho povinnosťou (vyplývajúcou zo služobného poriadku, resp. iného záväzného predpisu) oznamovať svoju neprítomnosť na pracovisku, t.j. v budove SOI v Košiciach ústrednej riaditeľke Slovenskej obchodnej inšpekcie a pokiaľ to bol iba „úzus“, nemožno mu pripisovať účinky normy, ktorá by bola záväzná pre riadiacich pracovníkov, riaditeľov Slovenskej obchodnej inšpekcie. Z uvedeného dôvodu, ak u zamestnávateľa - žalovanej neexistovala žiadna záväzná evidencia dochádzky vedúcich zamestnancov SOI v pozícii riaditeľa Inšpektorátu a evidencia výkonu práce mimo služobného úradu, napr. z dôvodu výkonu kontroly podriadených pracovníkov na prevádzkových jednotkách, konkrétne aj voči žalobcovi, jednoznačne stanovená povinnosť, iba pravidlo vypracovať písomné záznamy z vykonávaných kontrol, nemožno pre ich nepredloženie voči žalobcovi vyvodiť žiadne dôsledky.

Záveru súdu vychádzajú a apelujú na postavenie a úlohy riaditeľa inšpektorátu, že je ten, ktorý spolu s vedúcimi riadi činnosť inšpektorátu, že dáva úlohy svojim podriadeným a kontroluje ich plnenie a, že on je ten, komu má právo sa dostaviť sťažovateľ, ku komu môže prísť kontrola iného štátneho orgánu alebo prokurátorský dozor, že preto by sa mal predovšetkým nachádzať na svojom pracovisku - inšpektoráte a že pokiaľ vykonáva služobné povinnosti mimo inšpektorát, mal by rovnako ako iní zamestnanci informovať svojho nadriadeného, v danom prípade ústrednú riaditeľku. Takáto povinnosť však nevyplýva zo služobného predpisu označeného súdom v odôvodnení -služobný predpis č. 1/2009 čl. 21, ktorý však upravuje práva a povinnosti zamestnancov, nie riadiacich pracovníkov, ktorých povinnosti vyplývajú z čl. 16, na ktoré odkazuje služobný predpis č. 1/2009 (č.l. 126), podľa ktorého povinnosti vedúceho zamestnanca, okrem § 60 zákona o štátnej službe podrobne upravuje § 62 zákona o štátnej službe.

Je potrebné prihliadnuť na to, že aj súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sám uvádza, že neexistovala evidencia prítomnosti riaditeľov u žalovanej.

V prípade, že u zamestnávateľa - žalovanej vo vzťahu k riaditeľom inšpektorátu SOI, neexistoval žiaden záväzný predpis a záväzné pravidlá upravujúce evidenciu ich dochádzky, resp. neprítomnosti na pracovisku, upravujúci spôsob evidencie výkonu ich pracovných povinností mimo úradu, dostala sa do dôkaznej núdze na preukázanie neospravedlnenej absencie na pracovisku vo vzťahu k týmto pracovníkom, ktorí boli v riadiacej funkcii, čo však nemôže byť na úkor zamestnanca - žalobcu.

Z vykonaného dokazovania, o.i., nevyplýva nič iné, len to, že žalobca sa v uvedené dni vzdialil z úradu Inšpektorátu v Košiciach, pričom nie je zjavné, v akom čase a aký čas na tomto úrade nebol, či práve nevykonával svoje služobné povinnosti. Žalobca tvrdil, že vykonával služobné povinnosti v úrade a mimo

úradu krajského inšpektorátu. Z vykonaného dokazovania vyplýva aj tá skutočnosť, že v žalobcovej náplni práce vo funkcii riaditeľa Krajského inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach, bola aj kontrola práce podriadených v teréne a to inšpektorov SOI, pričom záznam o kontrole inšpektorov, ktorí vykonávali inšpekciu a spísanie záznamu o tejto kontrole, nebolo povinným. Samotná zást. žalovanej uviedla, že po vykonanej kontrole inšpektorov v teréne, sa obvykle spisuje záznam o tejto kontrole, ktorý sa následne zakladá na príslušnom inšpektoráte a slúži ako jeden z podkladov pri hodnotení jednotlivých inšpektorov, o čom na gremiálnej porade v októbri 2010 bolo dojednané, že nie je podmienkou pečiatka vedúceho kontrolovaného subjektu a podpis na uvedenom zázname. Z uvedeného opätovne vyplýva, keďže ani záznamy o vykonaní kontrol zo strany riaditeľa Krajského inšpektorátu SOI pre Košický kraj, nebola jeho povinnosťou, že zamestnávateľ - žalovaná sa dostala do dôkaznej núdze na preukázanie ňou tvrdených absencií u žalobcu v dňoch, ktoré označila v okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru.

Je preto potrebné prisvedčiť námietkam žalobcu, že dôkazné bremeno napriek procesnému postaveniu žalovanej, svedčí zamestnávateľovi, že on musí preukázať, že v týchto dňoch žalobca nevykonával svoje povinnosti ani mimo úradu, že žalovaná by mala preukázať aké služobné povinnosti si mal žalobca splniť a nesplnil ich. Vzdialenie sa z úradu preto samo o sebe nemožno považovať za porušenie pracovnej disciplíny a už vôbec nie za porušenie závažného charakteru, pretože neexistovala evidencia prítomnosti vedúcich zamestnancov, striktné sa nevyžadovalo včasné vyplňanie záznamov o kontrole a nenahlasoval sa ich odchod z pracoviska. Z doposiaľ vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že žalobca neplnil svoje služobné povinnosti, čím žalovaná neuniesla bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu.

Aj pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci, uvedený odvolací dôvod je daný lebo súd správne použitý právny predpis nesprávne vyložil a na daný skutkový stav ho nesprávne aplikoval, to znamená z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, keď dospel k záveru, že okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom žalovanou je platné.

Ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru a jeho dôvod uplatňovaný zamestnávateľom musí byť uvedený tak, aby bolo zrejmé, aký je skutočný dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru lebo nedostatočná konkretizácia dôvodu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru môže ovplyvniť aj jej platnosť pre jej neurčitost'.

Aj súdna prax sa ustálila na právnom závere, že ak zo znenia písomnej výpovede (čo platí aj pre prípad okamžitého skončenia pracovného pomeru, resp. štátnozamestnaneckého pomeru) pre neurčitost', či nezrozumiteľnosť prejavov nemožno vyvodit', v čom spočíva skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu, výpoveď z pracovného pomeru daná zamestnancovi je neplatným právnym úkonom len vtedy, ak ani výkladom prejavu vôle nemožno zistiť z akého dôvodu bola zamestnancovi daná výpoveď, pričom pomocou výkladu prejavu vôle nemožno nahradzovať alebo dopĺňať vôľu, ktorú ten kto výpoveď dáva, v rozhodujúcom čase nemal alebo ktorú síce mal, ale ju neprejavil.

Dodatočná konkretizácia výpovedného dôvodu (ide aj o prípad okamžitého skončenia pracovného, resp. štátnozamestnaneckého pomeru) a určitost' uvedeného skutku, ktorý má napĺňať dôvody na skončenie pracovného pomeru okamžitým skončením, resp. štátnozamestnaneckého pomeru, musia byť vymedzené aj z hľadiska temporálneho, t.j. časové údaje skutkového vymedzenia musia byť uvedené tak, aby bolo zrejmé, kedy bola zamestnancom porušená pracovná disciplína, ako konkrétne došlo k jej porušeniu v ten ktorý kritický deň, resp. hodinu v prípade, že sa zamestnancovi vytýkajú hodiny absencie v ten ktorý pracovný deň, či uvedené konkrétne porušenie pracovnej disciplíny napĺňa znaky porušenia pracovnej disciplíny, závažného porušenia pracovnej disciplíny, resp. menej závažného porušenia pracovnej disciplíny.

Žalovanou v okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru z XX.X.XXXX vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru trpí po formálnej stránke nedostatkami a možno sa stotožniť so žalobcom, že je neurčité. V okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru absentuje bližšie určenie, kedy a v ktoré dni malo dôjsť k viachodinovým absenciám, resp., kedy malo dôjsť k tvrdenej celodňovej absencii. Zamestnávateľ - žalovaná uviedla v okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru neospravedlnenú celodennú, resp. viachodinovú neprítomnosť v práci, pričom týmto vymedzením sa stavia do pozície, že sám zamestnávateľ nevie vymedziť, resp. určiť, či v dňoch XX.X. E. XX.X.XXXX E. XX.X.XXXX išlo o celodennú, resp. viachodinovú neprítomnosť v

práci, tým že nevymedzil, v ktoré dni a koľko hodín mal žalobca neospravedlnenú absenciu v práci. Žalovaná si sama nie je istá, či išlo v uvedené vymenované dni k celodennej alebo viachodinovej neprítomnosti, lebo ich uviedla pod pojmom respektíve, čo gramaticky možno vyložiť tak, že ide o alternatívu, z ktorej si možno vybrať. Ide o nedostatočné vymedzenie skutku z hľadiska temporálneho - časového, čo nie je možné zhojiť dodatočne žiadnym dokazovaním a preto je potrebné prehodnotiť, či skončenie štátnozamestnaneckého pomeru po formálnej stránke zodpovedá požiadavkám dostatočnej konkretizácie vytykaných skutkov, porušení pracovnej disciplíny z hľadiska časového a z hľadiska ich skutkového vymedzenia.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa bude preto v ďalšom konaní - v súlade s vysloveným právnym názorom (§ 226 O.s.p.) opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu, rozhodnutie odôvodniť tak, aby bolo preskúmateľné a vyrovnáť sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v odvolaní.

Odvolací súd nemohol vo veci rozhodnúť, lebo by tým porušil zásadu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania (§ 9 ods. 1, § 10 ods. 1).

Ak by odvolací súd rozhodol, porušil by právo účastníkov konania na spravodlivý proces, keďže by im odoprel právo na základe ich odvolania, namietat' správnosť právneho názoru odvolacieho súdu.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.